

Паралелна упозорења — број четири

Темељи вере и опасност заборавља: поуке из пророштва и историје

Jeff Pippenger

2023-08-08

Кога ће научити знању? и кога ће привести да разуме науку? Оне који су одбијени од млека, и одвучени од груди.

Јер заповест мора бити на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, и онде мало:

Јер ће муцавим уснама и другим језиком говорити овоме народу. Онима којима је рекао: Ово је починак којим можете дати одмора уморноме; и ово је освежење; али они не хтедоше да чују.

Али њима је реч Господња била заповест на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало и онде мало; да би ишли, и падали натрашке, и разбили се, и уплели се у замку, и били ухваћени. Исаија 28:9–13.

Ови стихови из Исаије више пута су разматрани у Авакумовим Таблицама. Овде је потребно да их само дотакнем, како бих из ових ранијих стихова узео једну или две поенте и додао их садашњем разматрању. Овај одломак показује народ који пада на испиту, јер „иду, и падају натрашке, и разбијају се, и заплићу се, и бивају ухваћени“. То је био народ који није положио испит у погледу тога кога ће Бог покушати да „учи“ да „разуме“ „знање“ или „науку“. То је био испит који се заснивао на разумевању умножења знања, те је стога био исти онај испит који је у дванаестом поглављу Данила раздвојио мудре од безбожних, јер се сви пророци слажу и указују на крај света. У дванаестом поглављу Данила „мудри“ разумеју, а „безбожни“ не разумеју умножење знања.

Народ у Исаијином одломку био је искушан „речју Господњом“, коју „нису хтели слушати“. А та одређена „реч Господња“ коју су одбацили, и која би им омогућила да „разумеју“ умножавање „знања“, била је библијско правило које одређује како се пророчке историје исправно усклађују. Они који падају у Исаијином одломку одбацили су правило које указује да, да би се разумела нека пророчка историја, ту линију треба тражити „овде мало, онде мало“. Реч Господња која је произвела пробу коју су одбацили била је поступак одабирања пророчких линија одавде и оданде, а затим постављања једне од тих изабраних линија пророчке историје у паралелу с другим линијама пророчке историје које обрађују исту тему. Успех настојања да се на тај начин ставља ред на ред зависи од примене истинских правила пророчног тумачења. Та правила, која су такође „уредбе“, треба сабрати, а она се налазе овде и онде по Библији. Исаијине девице које не положе пробу чине то зато што заборављају оно главно што нису смеле заборавити, а то је да се историја понавља.

„Немамо ничега да се бојимо за будућност, осим ако заборавимо пут којим нас је Господ водио и Његово учење у нашој досадашњој историји.“ Life Sketches, 196.

Бог није творац забуне, и једно од упоришних места те чињенице јесте то што сваки пророк у Библији указује на исту пророчку линију. Они не виде сви истоветне догађаје на тој линији, али то је увек иста линија догађаја на крају света. То су догађаји који воде до затварања времена милости, након чега следи седам последњих зала, што се окончава Другим Христовим доласком. Прича једног пророка може говорити о Божјем верном народу у тој линији историје, али сведочанство другог пророка може бити о Божјем неверном народу, или о Сједињеним Америчким Државама, Ватикану, Уједињеним нацијама, трговцима земаљским или исламу, али је то увек иста линија.

Малахијина порука о Илији, као и поруке представљене у Откривењу, у првом, четрнаестом и осамнаестом поглављу, и порука из Данила једанаест и дванаест, јесу једна те иста порука. Све оне представљају исту линију историје, али свака са својим посебним доприносом причи.

Оно што се готово свеопште погрешно разуме у вези с том посебном поруком јесте чињеница да се она открива Божјем народу тек непосредно пре завршетка времена милости за човечанство. Знајући да та посебна порука увек упозорава на скоро наступајући завршетак времена милости, размотрићемо можда најјаснији приказ завршетка времена милости у Библији.

Ко чини неправду, нека и даље чини неправду; и ко је нечист, нека и даље буде нечист; и ко је праведан, нека и даље чини правду; и ко је свет, нека се и даље освећује.
Откривење 22:11.

Пре него што окончање времена милости буде објављено у небеској светињи речима из једанаестог стиха, Божјим слугама треба да буде упућена посебна пророчка опоменска порука из књиге Откривења, која је откривена.

И рече ми: Не запечаћуј речи пророштва ове књиге, јер је време близу. Ко чини неправду, нека и даље чини неправду; и ко је нечист, нека и даље буде нечист; и ко је праведан, нека и даље чини правду; и ко је свет, нека и даље буде свет. Откривење 22:10, 11.

Треба да постоји посебна пророчка порука коју ће Божји народ препознати непосредно пре седам последњих зала. Када „време буде близу“, „пророштво ове књиге“ (пророштво Откривења), које је било запечаћено, треба да буде отпечаћено. Једино пророштво у књизи Откривења које је било запечаћено јесте пророштво о седам громава.

И видех другога силнога анђела где силази с неба, обучена у облак; и дуга беше над главом његовом, и лице његово беше као сунце, а ноге његове као стубови огњени; и имаше у руци својој књижицу отворену; и постави десну ногу своју на море, а леву на земљу, и повика гласом великим, као кад лав риче; и кад повика, седам громава изговорише своје гласове. И кад седам громава изговорише своје гласове, хтедох да пишем; и чух глас с неба где ми говори: Запечатити што изговорише седам громава, и ово не пиши. Откривење 10:1–4.

Непосредно пре него што се људско време милости заврши, када је „време близу“, доћи ће до откривања једне нарочите библијске истине која указује на „оно што ускоро треба да буде“. Силни анђео из Откривења десете главе јесте Исус Христос, који је повикао као Лав.

„Silni anđeo koji je poučavao Jovana nije bio ništa manje ličnost nego Isus Hristos. To što je Svoju desnu nogu postavio na more, a levu na suhu zemlju, pokazuje ulogu koju On vrši u završnim prizorima velike borbe sa Sotonom. Ovaj položaj označava Njegovu vrhovnu silu i vlast nad celom zemljom. Ta borba je iz veka u vek postajala sve žešća i odlučnija, i nastaviće tako do završnih prizora, kada će majstorsko delovanje sila tame dostići svoj vrhunac. Sotona će, sjedinjen sa zlim ljudima, prevariti ceo svet i crkve koje ne prime ljubav prema istini. Ali silni anđeo zahteva pažnju. On viče jakim glasom. On treba da pokaže silu i vlast Svoga glasa onima koji su se sjedinili sa Sotonom da bi se suprotstavili istini.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, tom 7, 971.

На крају су „цркве“ које „Сотона“ вара преварене зато што не примише љубав „истине“. Реч „истина“ у одломку из Друге посланице Солуњанима, на који се сестра Вајт управо осврнула, јесте основна грчка реч изведена из хебрејске речи преведене као „истина“, која је састављена од три хебрејска слова и представља Алфу и Омегу. Постоји ли икакав библијски доказ да је истина повезана с правилом првог спомињања, која представља особину Христовог карактера, управо она истина која се одбацује и која, сходно томе, производи снажну заблуду?

Али вас молимо, браћо, у погледу доласка Господа нашега Исуса Христа и нашега сабрања к њему, да се не дате лако поколебати у уму, нити узнемирити, ни духом, ни речју, ни посланицом, тобоже од нас, као да је већ настао дан Христов. Да вас нико не превари ни на који начин; јер тај дан неће доћи док најпре не дође отпадништво, и не открије се човек греха, син погибљи; који се противи и уздиже изнад свега што се назива Богом или чему се указује поштовање, тако да он, као Бог, седне у храм Божји, показујући себе да је Бог. Не памтите ли да сам вам ово говорио још док сам био код вас? И сада знате шта га задржава да се открије у своје време. Јер тајна безакоња већ дејствује; само док се уклони онај који сада задржава. И тада ће се открити тај Безаконик, кога ће Господ погубити духом својих уста и уништити јављањем свога доласка; њега, чији је долазак по дејству Сатанину са сваком силом и знацима и лажним чудесима, и са сваком преваром неправде међу онима који пропадају, зато што не примише љубав истине да би се спасли. И зато ће им Бог послати силу обмане, да верују лажи, да буду осуђени сви који не повероваше истини, него заволеше неправду. 2. Солуњанима 2:1–12.

Овај одломак из Посланице Солуњанима често је разматран у Авакумовим Таблицама, те ћемо се овде задржати само на кратком осврту. Оно што сестра Вајт назива „Сотониним чудесним делом“ јесте оно што Павле назива „деловањем Сотониним са сваком силом и знацима и лажним чудесима“. Преварно дело које су сестра Вајт и Павле идентификовали започиње доношењем закона о недељи у Сједињеним Америчким Државама.

„Уредбом којом се, супротно Божјем закону, намеће установа папства, наша ће се нација потпуно одвојити од праведности. Када протестантизам пружи своју руку преко провалије да би ухватио руку римске силе, када се преко бездана пружи да би се руковао са спиритизмом, када се, под утицајем тог троструког савеза, наша земља одрекне сваког начела свога Устава као протестантске и републиканске владавине, и када буде обезбедила услове за ширење папских лажи и обмана, тада можемо знати да је дошло време за чудесно деловање Сотоне и да је крај близу.“ Testimonies, том 5, 451.

У овом одломку из Посланице Солуњанима, који разматрамо, Павле поистовећује папу на крају света са четири различита израза. Папа је „човек греха“, он је „син погибљи“, он је „тајна безакоња“ и „онај Безаконик“. Павле износи још неколико других обележја папе поред ова четири назива, јер нас обавештава да ће папа, (који је у Павлово време још био будућ) „бити откривен у своје време“.

Papa „ће се открити у своје време“, а најјаснији библијски доказ, премда ни изdaleka не једина библијска истина; најјаснија библијска истина да је папа Римске цркве антихрист библијског пророчанства утврђена је са седам различитих и непосредних упućивања у Библији која означавају „време“ у којем ће папство владати земљом, управо оно „време“ које човечанство назива Мрачним добом. Библија открива папу као папство time што изнова одређује тачно раздобље „времена“, од 538. до 1798, у којем ће папство владати светом. Павле је рекао да ће се открити у своје време.

Павле такође указује да је папа онај који се „противи и подиже себе више свега што се зове Бог, или чему се клања; тако да он, као Бог, седи у храму Божијем, показујући себе да је Бог.“ Ово, између осталог, показује да је антихрист библијског пророштва религијски симбол. Он није неки Хитлер, нити Александар Велики. То још више сужава поистовећење са папом, јер он није једноставно религиозни тиранин, већ религиозни тиранин који тврди да је унутар Божијег храма. Антихрист тврди да седи унутар хришћанске цркве.

Према Павлу и Данилу, када је папа у својој исповеданој хришћанској цркви, он испољава карактер Сатане који је желео да седне на Божји престо и да се узвиси изнад свега. Кажем Павле и Данило, јер већина библијских тумача препознаје да је Павле, када показује да је једна од одлика папе то што је потпуни нарцис, једноставно наводио Данилов опис папе у једанаестом поглављу Данилове књиге, где Данило тамо бележи:

„И цар ће чинити по својој вољи; и узвисиће се, и величаће себе изнад свакога бога, и говориће чудесне ствари против Бога над боговима, и напредоваће докле се не сврши гнев; јер ће се извршити оно што је одређено.“ Данило 11:36.

Када Павле говори о нарцисоидном карактеру папе, он парафразира Данилов стих и изјављује да је папа онај „који се противи и подиже изнад свега што се зове Бог, или се поштује; тако да он као Бог седи у храму Божијем, показујући себе да је Бог“. Стих у Данилу који поистовећује карактер папства такође упућује на „време“ које је било одређено да „открије“ да је папство било антихрист, јер указује да ће папство „напредовати“ док се не „изврши гнев“.

„Гнев“ се окончао 1798. године, те Данило у том стиху (иако ово није једно од седам непосредних места у књигама Данила и Откривења где се спомиње историја од 1260 година), ипак непосредно поистовећује папску власт и означава да је примила „смртну рану“, како то Јован назива, 1798. године. Тако тај стих означава крај раздобља папске владавине, премда не одређује трајање те владавине.

У овом одломку Павле такође указује на силу која би спречавала папство да 538. године преузме власт над светом, када је изјавио да Солуњани, којима је писао, већ знају ту посебну истину. Он поставља питање: „Не памтите ли да сам вам ово казао још кад сам био код вас?“ Подсећа их да већ знају „шта задржава“ (то јест, спречава) папство све док се оно не „јави у своје време“. Сила која је претходила папству и спречавала га да преузме власт над светом била је сила која је владала светом у време када је Павле писао посланицу. То је био незнабожачки Рим. Павле је писао да ће незнабожачки Рим бити „уклоњен“ како би папство преузело власт над светом.

Управо је ово разумевање навело Вилијама Милера да препозна да је сила која је у књизи Данила симболизована као „свагдашња“ била пагански Рим. Адвентизам признаје да су његова структура, и стога сва пророчка разумевања Вилијама Милера, била заснована на његовом разумевању књига Данила и Откривења и да те две књиге говоре о два пустошећим силама — паганском Риму и папском Риму. У одломку у Солуњанима Милер је, већ знајући (као што је у његово време знао сваки протестант, да је папа антихрист); када је препознао да је пагански Рим историјска сила која је претходила папској владавини, и да је Павле изјавио да пагански Рим треба да буде уклоњен пре него што се папство успне на престо земље, тада то повезао са књигом Данила и са „свагдашњом“, где се три пута указује да је свагдашња морала бити „узета“ пре него што папство преузме власт над светом. Павлово сведочанство омогућило је Милеру да увиди да је пагански Рим Данилова „свагдашња“, а потом је могао да препозна да су Данилове две пустошеће силе пагански и папски Рим. Ова истина представља темељ милеритског покрета. Адвентизам данас сасвим сигурно одбацује Милерово дело, али и даље разуме да овај преглед Милеровог развоја разумевања „свагдашње“ у Данилу доказује да је сила за коју Павле каже да „задржава“ успон папске силе док не буде уклоњена — пагански Рим — исправна анализа Милеровог размишљања о овим темама.

Пошто је истина о „свагдашњој“ у књизи пророка Данила била симбол паганског Рима који је претходио царству папског Рима, које је Данило представио као гадост пустоши, Милер је тада могао да препозна пророчка времена повезана са царствима библијског пророштва; и како му се ум отварао за ове увиде, саставио је низ истина које представљају темеље адвентизма. Те истине су биле урезане на две табле пионирских карата из 1843. и 1850. године. Те истине су темељ адвентизма, и биле су засноване на препознавању „времена“. Историја о томе када су темељи били постављени представља првенствену расправу о Авакумовим Таблама.

Оно што није истакнуто у Авакумовим таблицама јесте да су темељи који су били засновани на времену произвели грађевину која пружа гледиште неопходно да последњи нараштај

препозна да су постојале истине које су биле представљене као темељи. Постојала је прва истина која је била сасвим први камен положен у темељ, али „свакодневна“ у књизи Даниловој није била Милерова прва истина. Истина која је требало да постане први камен у темељу који је Милер био подигнут да гради била је „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске књиге, али без истине о „свакодневној“ Милер не би препознао пророчку структуру коју је морао да препозна да би изнео вест првог анђела. Његова структура постављала је пророчанство у перспективу двеју сила пустошења. Милер се обраћао аждаји (паганском Риму) и звери (папству). Трећи анђеол обраћа се аждаји (Уједињеним нацијама), звери (папству) и лажном пророку (Сједињеним Државама).

Ако неко лице прихвати сва, не нека, него сва временска пророчанства која су Милерити изложили на две свете пионирске карте, то лице би морало лично да истражи те истине. Како бисте их могли прихватити, ако их никада нисте испитали? Ако они који истражују темељне истине учине те истине својом личном одговорношћу да их провере, и потом прихвате све те истине, тада су зидали на Стени, а не на песку.

„Нека они који стоје као Божји стражари на зидовима Сиона буду људи који могу да виде опасности пред народом,—људи који могу да разликују истину од заблуде, праведност од неправедности.“

„Опомена је дошла: Не сме се допустити да уђе ишта што би уздрмало темељ вере на коме градимо још од времена када је порука дошла 1842, 1843. и 1844. године. Била сам у овој поруци, и од тада стојим пред светом, верна светлости коју нам је Бог дао. Не намеравамо да склонимо своје ноге са платформе на коју су биле постављене док смо из дана у дан тражили Господа у усрдној молитви, тражећи светлост. Мислите ли да бих могла да се одрекнем светлости коју ми је Бог дао? Она треба да буде као Стена векова. Она ме води откако ми је дата.“ *Review and Herald*, April 14, 1903.

Да би они који хоће да чују могли да анализирају временска пророчанства милеритске историје, неопходно је приступити сагледавању историјских раздобља која су представљена тим временским пророчанствима. То представља дело приказивања догађаја на временској линији. Када ученик пророштва достигне онај степен истраживања на коме разматра та пророчка раздобља, која су милерити препознали у Библији и која је потом потврдио историјски запис, биће у положају да препозна да историја на почетку временског пророчанства симболички предобличава историју на крају тог истог пророчанства. Са те тачке гледишта ученик треба да научи да се историја понавља. Са тим разумевањем утврђеним, он такође треба да увиди да Исус крај приказује почетком.

И из пророчке линије пророштва која приказује крај света као „грађење храма“, ученик треба да зна да постоји завршни камен темељац који се поставља на храм саграђен на темељу. Он треба да увиди да је темељ храма који је Милер био употребљен да изнесе на видело (који представља Исуса Христа, јер нико не може поставити другог темеља осим Исуса Христа), био темељ сазидан на пророчком времену. Пошто Исус приказује крај кроз почетак, ученик такође треба да увиди да завршни камен, последњи камен на храму, мора бити паралелан темељу. Темељ храма за Милера било је пророчко време, али темељ је ипак

био Исус Христос.

По благодати Божјој која ми је дана, као мудар неимар, поставио сам темељ, а други зида на њему. Али сваки нека пази како зида на њему. Јер другога темеља нико не може поставити осим онога који је постављен, а то је Исус Христос. 1. Коринћанима 3:10, 11.

Павле поистовећује своје дело са подизањем храма чији је темељ, односно почетак, поставио. Он је био апостол незнабошцима и био је употребљен да положи темељ хришћанске цркве. У истом одломку Павле такође показује да су наша тела храм Светога Духа. Ту су и Соломонов храм и светиња из пустиње, који сви имају темеље, а сви су представљени као Исус Христос. Темељ чије је подизање поверено Милеру био је храм адвентизма, и темељ тога храма је свакако Исус Христос, али још одређеније, то је храм који је подигнут од материјала који су духовни и пророчки.

Завршни камен, дакле, такође мора бити Исус Христос, али завршни камен такође мора обухватати врховно пророчко правило, јер је Милеру дат скуп правила који садржи врховно правило милерита, а то је начело „година за дан“. Без тог правила нема препознавања временског пророчанства и, стога, нема ни темеља. На крају мора постојати противобразац који представља Исуса Христа (Темељ), а који је врховно правило унутар скупа правила што успоставља Откривење Исуса Христа. То правило је, наравно, правило „првог помињања“, које представља особину Христовог карактера која одређује крај од почетка.

У 2. Солуњанима, они који не примише љубав истине да би се спасли, одбацили су истину, како је представљена грчком речју која је изведена из јеврејске речи саздане од три слова, а која се у Старом завету преводи као „истина“. Група која прима силу заблуде, јер повероваше лажи, одбила је да се врати на старе стазе, на темеље адвентизма, како су представљени на две свете карте. Дакле, у одломку који разматрамо већ неко време стоји:

„Моћни аџео који је poučavao Jovana bio je ličnost ni manje ni više nego Isus Hristos. To što je svoju desnu nogu postavio na more, a levu na kopno, pokazuje ulogu koju On vrši u završnim prizorima velike borbe sa Sotonom. Ovaj položaj označava Njegovu vrhovnu silu i vlast nad celom zemljom. Ta borba je iz veka u vek postajala sve žešća i odlučnija, i nastaviće da bude takva sve do završnih prizora, kada će vešto delovanje sila tame dostići svoj vrhunac. Sotona će, ujedinjen sa zlim ljudima, obmanuti ceo svet i crkve koje ne primaju ljubav prema istini. Ali moćni aџео zahteva pažnju. On viče jakim glasom. On treba da pokaže silu i vlast svoga glasa onima koji su se udružili sa Sotonom da bi se suprotstavili istini.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

У овом претходном одломку „цркве које не примише љубав истине“ јесу Данилове и Матејеве зле и луде девојке, за које Амос 8:12 показује да ће почети да траже Божју последњу опомену онда када буде прекасно. Прекасно је, јер су поверовале лажи у погледу темеља адвентизма. Адвентизам је ту лаж најпре почео да упија 1863. године, а од тада је све ишло само низбрдо.

Оно што ћу сада написати, претпостављам, потпуно је субјективно, али каква је то нова пророчка светлост уведена у адвентизам од 1863. године? Елен Вајт каже за поруку Џоунса

и Вагонера из 1888. године да је то била порука коју је она износила годинама. Њихова порука је адвентизму 1888. можда звучала ново и шокантно, али ту новину и тај шок није произвела нека нова порука, него слепило које се насељавало на Божји народ још од 1863. године.

Елен Вајт је поистоветила адвентизам са лаодикијским стањем пре 1863. године, тако да је слепило Лаодикије већ обузимало адвентизам и пре 1863. године; али је 1863. године црква званично оставила по страни истину о „седам времена“ из Левитске двадесет и шест, што је било управо прво „временско пророчанство“ које је Милер открио. У адвентизму се од 1863. године није појавила никаква пророчка светлост! Шта се променило?

Сам први камен темеља храма, који је био сазидан на пророчком времену и представљао Исуса Христа, адвентизам је одбацио 1863. године. Први камен који је Милер положио у темељ храма, а који је био заснован на времену како је изложено у Данилу од стране Христа, који је Себе представио као Палмонија, „дивног бројача“, био је одбачен и одложен у страну. Сам први камен који је Милер открио...

„Наводећи пророчанство о одбаченом камену, Христос се позвао на стварни догађај из историје Израиља. Тај догађај био је повезан са зидањем првог храма. Иако је имао нарочиту примену у време Христовог првог доласка и требало је са нарочитом снагом да делује на Јевреје, он има и поуку за нас. Када је Соломонов храм подизан, огромно камење за зидове и темељ било је у потпуности обрађено у каменолому; пошто је донесено на место зидања, на њему се није смео употребити никакав алат; радницима је преостајало само да га поставе на одговарајуће место. За употребу у темељу био је донет један камен необичне величине и особитог облика; али радници нису могли да му нађу место и нису хтели да га прихвате. Био им је на сметњи док је тако неискоришћен лежао на путу. Дуго је остао одбачен камен. Али када су градитељи дошли до полагања угаоног камена, дуго су тражили камен довољне величине и чврстине, и одговарајућег облика, да заузме то посебно место и понесе велику тежину која ће почивати на њему. Ако би за то важно место начинили неразборит избор, безбедност читаве грађевине била би доведена у опасност. Морали су да нађу камен способан да одоли утицају сунца, мраза и олује. Више каменова било је у разна времена изабрано, али су се под притиском огромне тежине распадали у комаде. Други нису могли да издрже пробу наглих атмосферских промена. Али најзад је пажња била усмерена на камен тако дуго одбациван. Био је изложен ваздуху, сунцу и олуји, а да се на њему није показала ни најмања пукотина. Градитељи су испитали тај камен. Издржао је сваку пробу осим једне. Ако би могао да издржи пробу снажног притиска, одлучили су да га прихвате за угаони камен. Испитивање је извршено. Камен је био прихваћен, донесен на место које му је било одређено, и показало се да се савршено уклапа. У пророчком виђењу Исајији је било показано да је тај камен био символ Христа. Он каже:

„Господа над војскама, Њега светите; и Он нека вам буде страх, и Он нека вам буде ужас. И Он ће вам бити за светињу; али и за камен спотицања и за стену саблазни обема домовима Израиљевим, за замку и за клопку становницима јерусалимским. И многи ће се међу њима спотаћи, и пасти, и разбити се, и ухватити се у замку, и бити ухваћени.’

Пренет у пророчкој визији до првог доласка, пророку је показано да Христос треба да поднесе кушње и испите, чији је симболички приказ било поступање према главном угаоном камену у Соломоновом храму. ‘Зато овако вели Господ Господ: Ево, мећем у Сиону камен за темељ, камен испитан, драгоцени угаони камен, тврду подлогу; ко верује неће похитати.’ Исаија 8:13–15; 28:16.“

„У бескрајној мудрости, Бог је изабрао камен темељац и Сам га поставио. Назвао га је ,сигурним темељем‘. Цео свет може на њега положити своја бремена и жалости; он их све може поднети. Са потпуном сигурношћу они могу зидати на њему. Христос је ,камен опробани‘. Оне који се уздају у Њега, Он никада не изневерава. Поднео је свако искушање. Издржао је притисак Адамове кривице и кривице његовог потомства, и изашао је више него победник над силама зла. Поднео је бремена која је на Њега бацио сваки грешник који се каје. У Христу је криво срце нашло олакшање. Он је сигуран темељ. Сви који Га учине својим ослонцем почивају у савршеној сигурности.“

„У Исаијином пророчанству, Христос је објављен и као сигуран темељ и као камен спотицања. Апостол Петар, пишући надахнућем Светога Духа, јасно показује коме је Христос темељни камен, а коме стена саблазни:“

„Ако сте, дакле, окусили да је Господ добар. Приступајући к Њему, живоме Камену, који људи, истина, одбацише, али који је од Бога изабран и драгоцен, и сами се, као живо камење, зиђете у духовни дом, у свето свештенство, да приносите духовне жртве, угодне Богу кроз Исуса Христа. Зато и стоји у Писму: Ево, полажем на Сиону крајеугаони камен, изабран, драгоцен; и ко у Њега верује неће се постидети. Вама, дакле, који верујете, Он је драгоцен; а онима који су непокорни: камен који одбацише зидари, тај постаде глава од угла, и камен спотицања и стена саблазни за оне који се спотичу о реч, будући непокорни.“ 1. Петрова 2:3–8.

„Онима који верују, Христос је сигуран темељ. То су они који падају на Стену и разбијају се. Овде су представљени покорност Христу и вера у Њега. Пасти на Стену и разбити се значи одрећи се своје самоправедности и доћи Христу са понизношћу детета, кајући се за своје преступе и верујући у Његову љубав која прашта. Исто тако, вером и послушношћу ми зидамо на Христу као на своме темељу.“

„На овом живом камену и Јевреји и незнабошци могу зидати. То је једини темељ на којем можемо сигурно зидати. Он је довољно широк за све и довољно чврст да носи тежину и бремен целог света. И повезаношћу са Христом, живим каменом, сви који зидају на овом темељу постају живо камење. Многи људи су сопственим настојањима тесани, углачани и украшени; али не могу постати „живо камење“, јер нису повезани са Христом. Без те повезаности нико не може бити спасен. Без Христовог живота у нама, не можемо одолети бурама искушења. Наша вечна сигурност зависи од тога да ли зидамо на поузданом темељу. Мноштво данас зида на темељима који нису били испитани. Када падне киша, и олуја бесни, и бујице дођу, њихова кућа ће пасти, јер није утемељена на вечној Стени, на Христу Исусу, главном угаоном камену.“

„Онима који се спотичу о реч, будући непослушни“, Христос је камен спотицања. Али „камен који одбацише зидари, тај постаде глава од угла“. Као одбачени камен, Христос је у Својој земаљској мисији подносио занемаривање и злостављање. Био је „презрен и одбачен између људи, човек бола и вичан патњи: ... презрен беше, и не марисмо за Њега“. Исаија 53:3. Али се приближавало време када ће Он бити прослављен. Васкрсењем из мртвих био би објављен као „Син Божји у сили“. Римљанима 1:4. Приликом Свог другог доласка био би откривен као Господ неба и земље. Они који су Га сада хтели разапети препознали би Његову величину. Пред васељеном би одбачени камен постао глава од угла.

„А на koga он падне, сагрће га.“ Народ који је odbacio Hrista uskoro је требало да види како ће њихов град и њихов народ бити уништен. Њихова слава биће сломљена и расута као прашина пред ветром. А шта је то уништило Јевреје? То је био камен на коме би, да су зидали на њему, нашли своју сигурност. То је била презрена доброта Бошја, одбачена правда, омаловажена милост. Људи су се поставили насупрот Бугу, и све што је требало да буде њихово спасење pretvorilo се у њихову пропаст. Све што је Бог одредио за живот, они су нашли да им је за смрт. У распећу Hrista од стране Јевреја било је садржано разорење Јерусалима. Крв проливена на Golgoti била је терет који их је sunovratio у пропаст за овај свет и за свет који dolazi. Тако ће бити и у великом последњем дану, када суд буде пао на оне који odbacuju blagodat Božju. Hristos, камен њихове sablazni, tada ће им се pokazati као гора osvetnica. Слава Његовог лица, која је праведнима живот, bezbožnima ће бити oganj који proždire. Zbog odbačene ljubavi, prezrene blagodati, grešnik ће бити уништен.“

„Многим илустрацијама и поновљеним упозорењима, Исус је показао какав ће бити исход за Јевреје ако одбаце Сина Божјега. Овим речима Он се обраћао свима у сваком веку који одбијају да Га приме као свога Искупитеља. Свако упозорење односи се на њих. Оскрнављени храм, непослушни син, лажни виноградар, презриви градитељи — имају свој пандан у искуству свакога грешника. Ако се не покаје, удео који су они нагостили биће његов.“ Чежња векова, 597–600.

Наставићемо ово у наредном чланку.